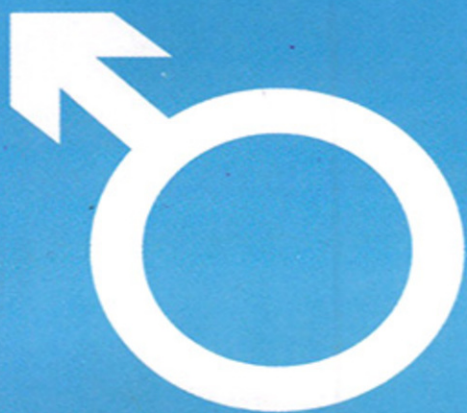

PUBLISHED BY VIEW

မိမိ ချစ်သူအက်ဆေး

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

သန္တာရေ ၁၀၀၀ ကြီးရေ့မၤ ကားရပ်လိုက်သည် နှင့်
သူ့မျက်လုံးတွေကခြံတံခါးမှ တောက်လျှောက် ကွန်ကရစ်လမ်းကလေး
အဆုံးရှိ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ဖြစ်၏။ သူ့မျက်ခုံးနှစ်ဖက်
သည် အနွေးကွေးဆုံးရွေ့လျားခြင်းဖြင့် ကော့စင်းနေသော နှာတံထိပ်
နားမှာ စုကျုံ့သွားကြ၏။

သန္တာရောင်သည် တစ်ချိန်သောအခါက အဝါနုနုဆေးသားရောင် နို့စိ
မ်းရောင်ခန်းဆီးစလေးတွေ တလွင့်လွင့်နှင့်လှုပ်ရှားစိုပြေနေခဲ့သည် သာ
။

ခုမြင်နေရသည် က အဝင်ဝတံခါးမကြီး၏ ကျွန်းတံခါးကြီးနှစ်ချပ်
သာ ပွင့်နေလျက် အပြင်ဘာဂျာတံခါးနှစ်ဖက်ကို စေ့ပိတ်ထားသည် ။

ဝရန်တာနှစ်ခုနှင့် သုံးထပ်တိုက်မြင့်ကြီးမှာ ရှိသမျှတံခါးအားလုံး ပိ
တ်ထားသဖြင့် အောက်ထပ် တံခါးမကြီးကိုသာ ဖွင့်ထားခဲ့လျှင် နှစ်ပေါ
င်းများ စွာလူမနေဘဲ ပစ်ထားခဲ့သည့် တိုက်အိုကြီးနှင့် သဏ္ဌာန်တူနေ၏။

ဒုတိယထပ်ဝရန်တာမှာ ပန်းအိုးငါးလုံး တန်းစီထားတာတွေ့သည် ။
တစ်လုံးမှ ပန်းပင်မရှိ။

တတိယထပ်မှာ တော့ ဝရန်တာ သံမဏိတန်းကွေးများကြားမှာ ဒရ
င်းမ်ဘက်တစ်ခု ခင်း လျက်သားရှိနေသည် ကို လှမ်းမြင်ရသည် ။

ဖြူဖျော့နေပြီဖြစ်သည့်အရောင်က ဘာရောင်ဆိုတာကို တွက်ဆလို့ မရတော့။ ခြံထဲမှာ ကော ပန်းတွေ အိပ်ရာကနီးရဲ့ လား။

ပန်းကလေးတွေ နွေးစေအေးစေဖို့ ပြုစုမယ့်ဥယျာဉ်မှူးကြီး ဦးဘထွန်း ဒီစံအိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးရဲ့ လား။

ရှစ်နှစ်။ ရှစ်နှစ်ဆိုသောကာလ၏ ဖြတ်သန်းခဲ့ခြင်းနောက်မှာ အတိတ်ဟာ ဟောင်းနွမ်းဆွေး မြေခွဲပြီဟု ဆိုနိုင်သလား။

အတန်ကြာ တွန့်ကုတ်ညွတ်ကျနေခဲ့သည့် မျက်ခုံးထူထူနှစ်ဖက်က ပြေကျသွားသည့် သူ့နှုတ်ခမ်းလွှာထက်မှာ သဲ့သဲ့မျှ ပြုံးရိပ်ထင်ကာ တင်းခနဲ အံ့ကြိတ်လိုက်ခြင်းက မထင်မရှား။

သူ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်သည် ။

တံခါးစေ့ထားတာလား။ ပိတ်ထားတာလား။

မြင့်မားလှပသည့် သံပန်းတံခါးချပ်ကြီးတွေရှေ့မှာ ခဏရပ်ပြီးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းရှိရာကို လျှောက်သွားပြီးအသာနှိပ်လိုက်၏။

ဒါဟာဟိုတုန်းကတည်းက သူ့အကျင့်ဖြစ်သည် ။

တံခါးပိတ်ထားတာ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် တံခါးနှစ်ချပ်စေ့ထားတာ မြင်သည် နှင့် ဒီတိုင်းရပ်စောင့်သည် ။ ဖွင့်ပေးမှ ဝင်သည် ။

အတွင်းတံခါး ခြံတံခါးဘယ်တံခါးဖြစ်ဖြစ် စေ့ရုံပဲစေ့ထားတတ်သည် ။

“သားရေ...ဝင်ခဲ့”

“တွန်းဖွင့်လိုက်”ဘယ်လိုပဲပြောပြော သူသည် ဘယ်သောအခါကမှ တံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဝင်ခဲ့သည့် အကျင့်မရှိ။

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းနှိပ်လိုက်ပြီး တစ်အောင့်ကြာတော့
အသက်ကြီးကြီးမှတ်ဆိတ်ဖြူဖြူ မတိုမရှည်နှင့် မာဖလာတစ်ထည်ကို ပ
ခုံးပေါ်တင်ထားသော လူကြီးတစ်ယောက် တံခါးနားရောက်လာသည်။ ။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ တုံးကွဲ့ ”

မေးပြီးသူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ ။

သူက မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာရောက်အောင် သွားရပ်၍ မျက်မှန်နက်
ကို ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

လူကြီးမျက်ဝန်းတွေ ညို့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

အဖြူဖျော့ဖျော့ အနက်ရောင်နည်းနေပြီဖြစ်သည့် မျက်ခုံးထူထူကြီး
တွေပါ တွန့်သွားကာ ထူအမ်းသောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ခပ်ဟဟပွင့်တ
က်လာရင်း...

“တမံ...လူလေး...နော်...”

“ဘဘထွန်း...မျက်လုံးကောင်းသေးတာပဲ၊ ကျွန်တော့်ကို
သူငယ်ချင်းတွေကတောင် ရုတ်တရက် မမှတ်မိဘူး၊
အသားတွေရဲပြီးထွားလာတယ်တဲ့ ”

“ဟုတ်တယ်လူလေး၊ လူလေးကိုဘဘထွန်းက ဘယ်တော့မှ မမေ့တဲ့
သူ၊ ဘဘထွန်းရဲ့ အချစ်ဆုံးကလေးပဲ၊ တကယ်ဆို ဘဘထွန်းမြင်တာနဲ့
သိရမှာ ၊ ခုနလုံးဝမမှတ်မိဘူး၊ မြင့်မြင့်မားမား ဖြူဖြူသန့်သန့်ကြီး၊
နိုင်ငံခြားသားကြီးလိုပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မြန်မာတွေမြန်မာလိုချောပြီးသား”

တံခါးနှစ်ချပ်ကိုလည်း သွက်လက်စွာဖွင့်ပေးရင်း ဦးဘထွန်းစကား
သံတွေက ဝမ်းသာလှိုက်လှဲ၍ တုန်ယင်နေရှာသည်။ ။

တမံက ကားပေါ်ပြန်တက်ပြီး ခြံထဲမောင်းဝင်လိုက်ရင်း ဦးဘထွန်း
နားမှာ အရှိန်သတ်လိုက်၏။

“ဘဘထွန်း အထဲမှာ ဘယ်သူတွေရှိနေကြလဲ”

သူမေးလိုက်သည် နှင့် ဦးဘထွန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားသည် ။

ထို့နောက် ဆွေးမြွေသောမျက်ဝန်းများ သူထံရွေ့လျားလာ၍ ...

“ဝင်သာသွားပါလူလေးရယ်၊ မင်းတွေ့မှာ ပါ”

ဟု တိုးသဲ့စွာပြော၏။

ဦးဘထွန်းမျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲနေမိရာမှ ကားကလေးတိုးလိုမ့်သွား
သောအခါ ဖြည်းလေးစွာ မော့ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းများက
ကြေကွဲခြင်းတို့ ပြည့်သိပ်လျက်။

ရင်ထဲမှာ ဆုတောင်းမိပါသည် ။

အရာအားလုံးဟာ အရင်အတိုင်းပြန်ဖြစ်မလာခဲ့ရင် တောင်းဆိုမှုများ
နှင့်ကင်းဝေးပါစေ။

*

အခန်း (၂)

“ခွမ်း”

ဘာဂျာတံခါးကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်မိသည် နှင့် အထဲကစူးခနဲထွက်ပေါ်လာသည့် ကွဲရှသံတစ်ချက်ကြောင့် မျက်လုံးက ထိုဆီသို့ချက်ချင်းရောက်သွားသည်။ ။

ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဆိုဖာပွစုတ်စုတ်ပေါ်မှာ အလျားလိုက်ခြေကားယားလက်ကားယား ပက်လက်ကြီးလှဲနေသူ။

လက်ထဲမှာ ပုလင်းကွဲတစ်လုံးကိုကိုင်၍ ရင်ဘတ်ပေါ် ပိုက်တင်ထားသည်။ ။

ကြမ်းပြင်ပေါ်ဆန့်ထုတ်ထားသော လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားခဲ့ပုံရသော ဖန်ခွက်ကတော့ လက်နှင့်အောက်တည့်တည့် ကြမ်းပြင်ထက်မှာ ကွဲနေခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

သူလှမ်းကြည့်မိသောအချိန်မှာ ဖန်ခွက်ကျကွဲသွားမှုကြောင့် လန့်ဖျပ်ထလိုက်တော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ထိုသူသည် ...

“ကောင်းတယ်...ကွဲသွားတာပိုကောင်းတယ်၊ ဘယ်နှယ် ဖန်ခွက်ကျတော့ကွဲပြီးတောက်...”

ပက်လက်ကြီးလှဲနေရာမှ တတွတ်တွတ်ပြောနေသော စကားသံများက အာလေးလျှာလေးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာအပေါ်

နာကျင်ကြေကွဲမှန်းလည်း သိသာလှစွာ။

“ဖေကြီး”

အသံလာရာသို့ တမံမျက်လုံးတွေ ရောက်သွားမိပြန်သည်။ ။

အသက်ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်ခန့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်။

နောက်ဖေးအဆင်းတံခါးမှ ပြေးတက်လာကာ တံခါးဝဆီလှမ်းအကြည့်တွင် သူ့ကိုမြင်သွားပြီး လှဲနေသူထံသွားမည့်ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွား၏။

ထို့နောက် ဖန်ကွဲစများ နှင့် လှဲနေသူထံ ဖတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး မှ တံခါးဝဆီလျှောက်လာ၍ ...

“ဦးဦး...ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ လဲဟင်”

တမံ ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်ဘဲ လေးလေးကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပေမယ့် မဟာနဖူးပြေပြေစိမ်းညို့နေသော မျက်ခုံးရိပ်ကလေးများ နှင့် လုံးစင်းပေါ်လွင်သည့် နှာတံလေးနှင့် ကောက်ကြောင်းညီနေသည်။ ။

ဖောင်းပွနေသည် မဟုတ်သော ပါးပြင်လေးနှစ်ဖက်နှင့် ပါးလျသော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာလေးက ထောင့်ချိုးကလေးများ ပေါ်နေ၏။

မျက်နှာလေးတစ်ခုလုံး ဘာမှ အပြစ်ပြောဖို့ မရှိအောင် တည်တည်ခန့်ခန့်လေးနှင့် ချစ်စရာလည်းကောင်းလှပြန်သည်။ ။

နို့နှစ်ရောင်တီရှုပ်ပွပွလေးကို အနီရောင်ဘောင်းဘီရှည်လေးထဲမှာ ထည့်ဝတ်ထားသည်။ ။

အိမ်နေအဝတ်ဖိနပ်ပါးလေးကို စီးထား၏။

တစ်ကိုယ်လုံးကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်နေပြီးမှ သူ့မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြတ်သန်းနေမည်ကိုသိသော ခံစားမှုအပြောင်းအလဲများကို ဖုံးဖိလို၍ မျက်ဝန်းတို့ ကို အိမ်ထဲသို့တစ်ချက်ဝှေ့ပစ်လိုက်သည် ။

“ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”

ဟု ဘယ်ကနေခုန်ထွက်သွားမှန်းမသိသည့် အမေးဝါကျတစ်ကြောင်းကို အသိတရားနှင့် အဓိအရပြန်၍ ဆုပ်ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားပေမယ့် နောက်ကျသွား၏။

ကလေးက မျက်မှောင်လေးကုတ်သွားကာ...

“သားသားရှိတယ်လေ၊ ဟိုမှာ ဖေကြီးလည်း ရှိတယ်၊ ဦးဦးကဘယ်သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့ လဲ၊ သားသားကိုမေးပေါ့”

ကလေးက သူ့ရင်ဘတ်လေးကိုပုတ်ပြပြီး ဆိုဖာဆီကိုလည်း မေးလေးဆတ်ပြ၍ ပြန်လှည့်ပြောတော့ ကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ စကားခလုတ်တိုက်၍ ဟပ်ထိုးလဲရသည့်ကိုယ့်အဖြစ်ကို မကျေမနပ်နှင့် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်ဖိဖိကိုက်လိုက်မိပြီးမှ ...

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲကွ”

“မုန်းမာန်”

နောက်တစ်ခေါက် စိတ်ထဲမှ ထပ်မံရေရွတ်မိကာ တမံ နှုတ်ခမ်းခပ်လွန့်လွန့်နှင့် ပြုံးလိုက်မိသည် ။

ဟုတ်မှာ ပေါ့။ ဒါကိုလေးရဲ့ သားပဲ၊ မိုးမာန်ရဲ့ သား မုန်းမာန်လို့ နာမည်မှ ညှိထားတာ ဆန်းမှ မဆန်းတာ။

သူကကလေးကို ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်ပြီး...

“မင်းဖေကြီးနဲ့ ဦး ခဏတွေ့ချင်တယ်၊ တံခါးဖွင့်လိုက်ပါဦး”

“တံခါးက သော့ခတ်မထားပါဘူး”

ကလေးက တံခါးကို သူ့လက်ကလေးနှစ်ဖက်နဲ့ ပဲ ဆွဲဖွင့်ပေးရှာသည်။ ။

“ဦးဦးက ဖေကြီးနဲ့ စကားပြောမှာ ဆိုရင် ဖေကြီးကိုစိတ်ဆိုးအောင် မပြောပါနဲ့ နော်၊ ဖေကြီးစိတ်ဆိုးရင် တအားကြောက်ဖို့ ကောင်းတာ”

သူ့အထဲသို့လျှောက်ဝင်လာရင်း ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကိုဝှေ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ။ နံရံမှာ ဓာတ်ပုံတွေ၊ ပန်းချီကားဘောင်ကြီးတွေနှင့် သူ့နေရာနဲ့ သူလှပစွာတန်ဆာဆင်ထားသမျှ...

ခေတ်မီသားနားသည့် ပရိဘောဂပစ္စည်းတွေအားလုံး ပြည့်စုံထည်ဝါနေခဲ့သမျှ ဟိုတုန်းနဲ့ အခုမြင်ကွင်းက ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်လိုက်သလိုခြားနားနေခဲ့ပြီ။

ကြမ်းခင်းပါကေးကွက်များက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း ဧည့်ခန်းဆိုသည့် လူမြင်ကွင်းနေရာမျိုးမှာ စားပွဲတစ်လုံးဆိုဖာလေးလုံးနှင့် ဘာပစ္စည်းမှ ရှိမနေသောသုံး ထပ်ဗီရိုကြီးတစ်လုံး။

ထို့ထက်ပို၍ ဘာမှ မရှိ။ အဆုံးစွန်ဆိုရလျှင် စားပွဲသို့မဟုတ် ဗီရိုပေါ်မှာ အလှပန်းအိုးလေး တစ်အိုးသော်မျှမရှိ။

မကျေနပ်သောစိတ်နှင့် ခန့် ချင်ရွဲ့ချင်သောခံစားချက်တို့ က စူးနှင့် နာကျင်သွားခဲ့သည် မှာ မြင်ကွင်းကိုဝှေ့ကြည့်၍ ‘ကျွတ်ခနဲ’စုတ်သပ်ခေါင်းခါပစ်လိုက်မိသည် အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ် ပက်လက်ကြီးအိပ်ပျော်နေသလိုဖြစ်နေသော
ကိုလေးလှုပ်ရှားလာကာ...

“သားရေ...သားသားလာပါဦးကွ၊ ဖေကြီးကိုရေတစ်ခွက်လောက် ခပ်ပေးစမ်းပါ”

သူ့ထံမှ ဝါကျမဆုံးမီ ကလေးသည် ပြေးထွက်သွား၏။

တမံလိုက်ကြည့်နေမိစဉ် ကလေးက ရေခဲသေတ္တာကြီးဆီ ပြေးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ထိုဘေးထောင့်ကြားလေးမှာ ကပ်ကွယ်တည်ရှိ နေသည့် ရေအိုးစင်ကလေးဆီသို့ သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ပြီးလျှင် ရေအပြည့်နှင့်ဖန်ခွက်လေးကို ကိုင်းမှ ကိုင်ကာ
ကိုလေးနားပြန်ရောက်လာ၏။

“ဖေကြီးရေ...ရပြီ”

“ဟင်...ဟေ...အေး...အေး...သား...ဖေကြီးထဦးမယ်”

ကိုလေးက ပုလင်းကိုလက်တစ်ဖက်က ပြောင်းကိုင်ကာ ထိုလက်နှင့် ဆိုဖာကျောမှီကို ဆုပ်ဆွဲအားယူ၍ ထထိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက် ရေခွက်ကိုလှမ်းယူသည်။ ။

ချက်ချင်းမော့သောက်ပြီး ရေတစ်ဝက်ခန့်အကျ မျက်လွှာပင့်အကြည့်တွင် ...

“ဟင်္ဂ”

တမံကို မြင်သွားခဲ့၏။

လေးလံရီဝေနေသည့် သူ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက်ကျဉ်းမြောင်းသွားပြီး တဖြည်းဖြည်းစူးရဲလာသည် ။

သို့သော် ထိုပြောင်းလဲမှုများက ခဏလေးမျှသာဖြစ်ကာ ရေကိုကုန်အောင် ဆက်သောက်၍ စားပွဲပေါ်လှမ်းတင်သည်။ ။

ကိုယ်ကိုပို၍ မတ်အောင်ပြုပြင်ပြီး တမင်တကာမြင်စေလို၍ သိသာစွာမဲ့ပစ်လိုက်သော နှုတ်ခမ်းများမှာ နာကျင်မှုတွေ စွန်းထင်းနေသည်။ ။

“မင်းပြန်ရောက် လာပြီလားတမံ၊ ဟွန့်...ထင်သားပဲ၊ အချိန်တန်တော့ ငါ့မှာ သာ ချစ်သူလည်း ဆုံး ဘဝလည်း ဆုံး ရှေ့ခေတ်ရပ်ရှင်တွေ ထဲက ဇေယျကြီးလိုပေါ့ကွာ”

ကိုလေးက စကားပြောနေရင်း တောင့်တောင့်လေးရပ်နေသည့် မုန်းမာန်ကို သတိထားမိသွားသဖြင့်...

“သား...ခြံထဲမှာ သွားဆော့နေ...သွား၊ ဖေကြီးဧည့်သည် နဲ့ စကားပြောနေတယ်”

မုန်းမာန်သည် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီဝေကြည့်ပြီးမှ လေးကန်ကန်လေး ထွက်ခွာသွားရှာ၏။

“ထိုင်လေကွာ...မင်းအစွမ်းကုန်ကြိုးစားပြီး သူဌေးဖြစ်လာခဲ့မှန်း ကိုလေးသိပါတယ်၊ ဟောဒီသန္တာရောင်ဟာ မင်းရှာဖွေခဲ့သလောက် ကြွယ်ဝမှုမရှိနိုင်တော့ပေမယ့် အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သစ္စာတရားကတော့ မင်းထက်ကိုလေးအများကြီးသာပါတယ်၊ ဘာလဲ မင်းနဲ့ ယစ်မူးရဲ့ ဇာတ်ပေါင်းခန်းမှာ ကိုလေးကရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ပြီး သိပ်ကိုသနားစရာကောင်းသွားမယ့် အဖြစ်မျိုးကြုံတော့မှာ မို့ ပြောရခက်နေတာလား၊ အားနာနေတာလား၊ ထိုင်ပါ။ ကိုလေးကလည်း မင်းရောက်လာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာ”

သူလုံးဝမထိုင်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုင်ဖို့ ထက် ပို၍ လှုပ်ခတ်စေခဲ့သော ကို

လေး၏ စကားလုံးများက ဤခြံမရောက်မီအထိ ကျစ်လျစ်စွာစုစည်း
လာခဲ့သည့် မာနဒေါသတို့ အား ပုတ်နှိုးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ။

ရှိခဲ့ကြသည့်သံယောဇဉ်ကြောင့် စူးနှင့်ကြေကွဲသွားခဲ့သည် တဒဂ်ညံ့
သက်သွားသော စိတ်တို့ က ထောင်းခနဲခုန်ထလာ၏။

“ကိုလေးဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ဖြစ်ချင်တာကိုဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်
ခဲ့ကြတဲ့ ဒီဇာတ်သိမ်းမှာ သနားစရာဖြစ်ကျန်ခဲ့မယ့်သူဘယ်သူရှိသလဲ၊ မ
င်းသမီးနဲ့ ညားတော့ကိုယ်ကမင်းသားပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း
ငိုကြွေးနေခဲ့တဲ့ ဇာတ်ရံ မဟုတ်ဘူး နော်၊ အခုရောက်လာတာ မေမေဆုံး
သွားပြီး သုံးနှစ်ပြည့်၊ ဖေဖေဆုံးခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ပြည့်နှစ်ခုစလုံး တိုက်
ဆိုင်နေလို့ ၊ ပြီးတော့ မိဘနှစ်ပါးလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးခရီးကို ကျွန်တော်မ
လာခဲ့နိုင်လို့ လာမယ့်နှစ်ဆယ့်ကိုးရက်အတွက် အလှူဒါနပြုဖို့ အစီအစ
ဉ်နဲ့ ကျန်တာ ဘာပယောဂမှ မပါဘူး”

“ဘာ”

ကိုလေးမျက်လုံးပြူးနှင့် မော့ကြည့်သည်။ ။

အမူးလွန်နေခဲ့ပုံလည်း မရှိရှိသည့် လက်ကျန်အမူးတွေပါလွင့်ပြယ်
သွားခဲ့သလို မျက်ဝန်းတွေမှာ ရီဝေနေခြင်းတွေပါ ပျောက်ပျယ်ကုန်ပြီ။

“မင်းဘာပြောတယ်...ညီ”

အမြဲတမ်း ချစ်စနိုးခေါ်ခဲ့သည် က‘ညီ’ပါပဲ”

နှစ်များ စွာကွာဝေးခဲ့ကြပြီး မကျေနပ်မှုလေးတွေရှိခဲ့ရာမှ
စိမ်းသက်ခြင်းတို့ က ကြားဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အံ့ဩစိတ်ကြောင့် ကိုလေးထံမှ ‘ညီ’ဆိုသောနှူးညံ့မှုလေးတစ်ချက်
သတိလက်လွှတ်လွင့်ကျလာ၏။

တမံကကိုလေးထံမှ ဘာကိုမှ မခံစားမလိုချင်သောပုံစံနှင့် နှုတ်ခမ်း
စေ့၍ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ ။

“ကျွန်တော်ရောက်လာတာနဲ့ ကိုလေးက ဒီလိုတောင်ထင်မြောက်ထင်
ဖြစ်နေသလား၊ ဒါဆိုဝမ်းနည်းစရာပဲ၊ လာရင်းကိစ္စကို ကျွန်တော်နောက်မှ
ပဲ ဖုန်းဆက်တော့မယ်၊ ပြန်မယ်”

“ညီ...”

သူချက်ချင်းလှည့်ထွက်လိုက်သည် နှင့် ကိုလေးကမန်းကတန်း ထရပ်
လိုက်သည်။ ။

“ကိုလေးပြောတာ ဘာမှားသွားလို့ လဲ၊ တကယ်ဆို ကိုလေးက မင်း
အမူးလွန်သွားတဲ့ ...”

“တော်ပြီကိုလေး၊ ကျွန်တော်ဒါတွေအားလုံး ခေါင်းထဲကထုတ်ပစ်လိုက်
ပြီ။ တမံဆိုတဲ့ ကောင်က ဟိုတုန်းကတည်းက စားဦးစားတမံ၊ ဘယ်
တော့မှ စားကြွင်းမစားဘူး၊ ကိုလေးသိနေရက်နဲ့ ဒီစကားတွေပြောထွက်
တာ ကျွန်တော်သိပ်အံ့ဩတယ်”

“ညီ...မင်း...”

ကိုလေးမျက်နှာသည် အနိုင်ရမည်ဟု အပိုင်တွက်ပြီးမှ ပက်ပက်စက်
စက်ရှုံးနိမ့်သွားခဲ့သော ချန်ပီယံတစ်ဦးနယ် မျက်လုံးအကြောင်သား နှုတ်
ခမ်းဟလျက် ဆွံ့အနေခဲ့၏။

ရင်ထဲမှာ ရှိနေသည် က တခြား ၊ ဖြစ်လာသည် က တစ်မျိုး။

ညီဘာတွေပြောနေတာလဲ ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ။

စားဦးစားခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

သူ့မျက်စိရှေ့မှာ တင် ကျောခိုင်းထွက်ခွာ၍ ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်သွားသော တမံကို သူတားဆီးဖို့ လည်း သတိမရ။

တအိအိပြန်၍ ထိုင်ကျသွားသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဆိုဖာပေါ်မှာ ဖင်ချမိသည် အထိ သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားခဲ့၏။

အားလုံးကို အနိုင်နဲ့ ပိုင်းပြီး မျက်ခြည်ဖြတ်သွားတာ ဘယ်သူလဲ။

ဘဝ အချစ် မာန သိက္ခာ အားလုံးကိုပေးဆပ်ရန် မူးယစ်ရီဝေစေသော ယမကာထဲမှာ ပျော် မွေ့နိုင်ဖို့ ဒီနေ့အထိ အလူးအလဲ ကြိုးစားနေခဲ့ရသည့် သူ့အဖြစ်ကဘာလဲ ...။

တမံကို သူဘာမှ မမေးလိုက်နိုင်ပါ။

ဘာဆိုတာကိုမသိသောကြောင့် ဘယ်လိုဖြေရှင်းချက်မှ လည်း မထုတ်တတ်ခဲ့။

တကယ်ဆို ဖြေရှင်းသင့်တာက တမံပဲ မဟုတ်ဘူး လား။

*

အခန်း (၃)

ကားမောင်းလာပုံက မကျွမ်းကျင်ဘဲ ဗရမ်းဗတာ
ထိုးလိမ့်လာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး အ
ထိန်းအကွပ်မဲ့ မောင်းနှင်လာတာဖြစ်သည်။ ။

ကိုယ့်လမ်းထဲကိုကွေ့ဝင်လိုက်သည် နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မောင်းဝင်
လာသည့်ကားကြောင့် ယစ်မူးထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။

လမ်းကကျဉ်းသောကြောင့် မြက်ခင်းရိုင်းများ ထဲကို ကမန်းကတန်း
ဆုတ်၍ အုတ်နံရံကြီး တစ်နေရာမှာ ကျောပေးကပ်နေလိုက်မိ၏။

ကားက မှန်တစ်ဝက်ချထားသည်။ ။

မျက်စိရှေ့မှ ခဏလေးအဖြတ်တွင် မျက်မှန်တပ်ထားသည့်
ဖြူဝင်းနီမြန်းသော မျက်နှာ အထက်တစ်ဝက်သာသာကို သေချာမြင်လို
က်ရသည်။ ။

သူမ၏ သွယ်တန်းနေသောမျက်ခုံးလေးတွေ ပင့်တက်သွားသည်။ ။ မျ
က်နှာလေးသည် ကား ပျောက်သွားသည် အထိ တစ်ဆုံးတစ်စပါသွားပြီး
မှ ...

“တမံနဲ့ တူလိုက်တာ”

ဟု တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိ၏။

“အို...မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”ဟု လည်း ချက်ချင်းတွေးမိကာ လမ်းကျဉ်းက

လေးပေါ်ပြန်တက်၍ အိမ်ကိုပဲ သုတ်သုတ်လျှောက်ပြန်ခဲ့သည်။ ။

သန္တာရောင်၏ ရှေ့တွင် သူမရပ်မိသည် နှင့် ပြန်နေကျအချိန်ကို စောင့်တတ်မြဲဖြစ်သည့် ဦးဘထွန်းက ချက်ချင်းရောက် လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေး၏။

လမ်းဆီကို တစ်ချက်မျှော်ကြည့်ကာ တစ်ခုခုမေးမည်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ဦးဘထွန်းက ပါးစပ်ပြန်ပိတ်သည်။ ။

အထဲဝင်သွားသော ယစ်မူးကျောပြင်လေးကို လှည့်မကြည့်ရဘဲ မြင်ယောင်နေမိကာ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

တစ်ရေးနိုးသံသယများက မီးရထားတွဲကြီးလိုများ အပိုင်းအဆစ်တွေနဲ့ ဆက်ကြဦးမည်လား...။

အိမ်တွင်းခြံပြင်ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲဖြစ်ပွားကုန်သည် မသိသော ယစ်မူးက စေ့ထားသည့် တံခါးကို ဖွင့်မည်လုပ်လိုက်ပြီးမှ တံခါးကိုကျောခိုင်းလျက် သွားနေသည့်မုန်းမာန်၏ ကျောပြင်လေးကိုမြင်ကာ...

“သားသားရေ”

မုန်းမာန် ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသည်။ ။

“ဟာ...မေမေပြန် လာပြီ”

မျက်နှာလေးသည် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားပြီး တံခါးဆီ ချက်ချင်းပြန်၍ ပြေးလာသည်။ ။

“မေမေ...အစောကြီးပြန်လာတယ်”

တံခါးဆွဲဖွင့်ပြီး ယစ်မူးလက်ကိုဆွဲ၍ အိတ်ကိုပါယူသည်။ ။

ယ စ ိမ ိဆ ိဖ ိပေ ိမ ိ၍ မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ကာ
ငြိမ်ငြိမ်တောင့်တောင့်ကြီးထိုင်နေသည့် မိုးမာန်ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်
မိသည်။

တစ်ချိန်လုံး အခန်းထဲမှာ နေ၍ အိပ်သည်။ အပြင်မှာ ဆို မူးမူးမမူး
မူး လဲ့၍ ဖြစ်ဖြစ်၊ မှီ၍ ဖြစ်စေ ငေးမောဆွေးမြည့်နေတတ်သည့်သူ...

“ကိုလေး...ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင်”

ပြောပြီး ယစ်မူးက မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။

ကိုလေးက သူမေးတာကိုမဖြေပါ။

မျက်ဝန်းတို့ သည် ဘေးမှာ ရပ်နေဆဲရှိသည့် မုန်းမာန်၏ မျက်နှာနုနု
လေးထက်မှာ ပြောင်းရွှေ့စူးနစ်လာရင်း...

“ညည်း...သူနဲ့ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“ဟင်...ဘယ်သူလဲကိုလေး”

“တမံ”

“တမံ” နှုတ်မှ ဖွဖွလိုက်ခေါ်မိရင်း ယစ်မူးမျက်ဝန်းထဲမှာ စောစော
ကဖြတ်သန်းသွားသည့် ကားတစ်စီးကို သတိရလိုက်မိသည်။

ဒါ...တမံရဲ့ ကားလား...။

ဖြစ်နိုင်တာကိုသိလျက်နှင့် မယုံချင်။

ယုံလိုက်မိသော်လည်း မဖြစ်စေချင်။

တမံဆိုသောယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူမဘဝအတွက် မခံချင်
စရာ၊ ဒေါသဖြစ်ချင်စရာ၊ စိတ်ပျက်နာကြည်းဖွယ် ခံစားချက်မျိုးစုံတို့ ကို
ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည့်သူ။

ထိုထဲတွင် နုသစ်သော ရင်ခုန်သံများ မပါခဲ့ပါ။

တမံသည် သူမရင်ထဲမှာ နူးညံ့နွေးထွေးသော ရပ်ဝန်းအတွင်း ဘယ်
နေရာမှာ မှ ရှိခဲ့သူမဟုတ်။

သို့သော် သူနှင့်မည်သို့မျှမပတ်သက်မဆက်ဆံ၍ မဖြစ်သော
အကြောင်းက ခိုင်မာစွာရှိနေသည် ။

“သူဘာလာလုပ်တာလဲကိုလေး၊ ကိုလေး ဘာပြောလိုက်လဲဟင်၊ မူး
ကိုလေးကို အဲဒီတစ်ခုပဲ တောင်းဆိုတာပါ၊ ကိုလေးပြောလိုက်ပြီပေါ့”

“ မဟုတ်ဘူး ငါ့ရင်ထဲမှာ အဲဒီကိစ္စတွေပြောဖို့ မပြောဖို့ ဘာမှ မရှိ
သေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့သူ...”

စကားက အဆုံးထိမရောက်ပဲ ရပ်တန့်သွား၏။

ထိုင်နေရာမှ ဆိုဖာကိုလက်ဖနောင့်ကလေးနှင့် တင်းခနဲဆုပ်မိသည်
။

အားမလိုအားမရဖြစ်လာရင်း နေရာမသိမသာ ရွှေ့လိုက်မိပြန်သည်
။

တွေငေးနေသည့် မိုးမာန်ကစကား ပြန်ဆက်မလာ...

“ပြောလေကိုလေး၊ သူဘာဖြစ်လဲ၊ ဘာပြောသွားလို့ လဲ”

“ပြောတယ်...သူပြောသွားတာတွေငါမသိဘူး၊ ကိုလေးတကယ်မသိ
တာ တမံက ညည်းနဲ့ ကိုလေးကို...”

“အဲဒါ သူ့ရဲ့ လိမ်ညာမှုပဲ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အ
ဖြစ်ကို မသိဘူးဆိုတာ လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဒီ
လောက်ထိပိုးစိုးပက်စက် အနိုင်ယူပြနိုင်တဲ့ အရသာကို သူ့ဟာသူကြိတ်

ခံစားနေပါစေ... ဘယ်လိုပဲထင်ထင် သူ့ဘယ်လိုပဲသိထားသိထား ကိုလေး ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ ၊ ဖြေရှင်းဖို့ လည်း မကြိုးစားနဲ့ ၊ ကိုလေးပဲ သားသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမဆို အရှုံးပေးခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီဆို၊ အဲဒီလို ကိုလေးဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အတွက် ကိုလေးကို ချစ်ခင်လေးစားလို့ ကိုလေးဖြစ်သမျှအားလုံးကို မူးရင်ဖွင့်ခံပြီး ပြုံးပြုံးလေးနေပေးခဲ့တာ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်နေပေးပါကိုလေးရယ်နော်၊ မူးသူနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ချင်ဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ မူးနေပါရစေ...”

ကိုလေးက ဘာမှ မပြောဘဲ ငေးကြည့်နေသည် ။

မူးရဲ့ အိတ်ကိုဆွဲကာ နောက်ဖေးသို့ဝင်သွားသည့် မုန်းမာန်လေး၏ ကျောပြင်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်မိ၏။

ပြီးတော့မှ ပြန်လှည့်လာကာ...

“သားသား ဘာမှ မသိပါစေနဲ့ မူး၊ ပြီးတော့ ခုကိစ္စဟာ တို့ တွေဝတ္ထုဆန်ဆန် ဆုံးဖြတ်ပစ်လို့ မရဘူး ...ဒါအိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ”

ကိုလေးက ယစ်မူးကို ခပ်စူးစူးကြည့်ကာ...

“ညည်း ကလေးဆန်နေလို့ မရတော့ဘူးမူး၊ ညည်းထက်ငယ်တဲ့ ကလေး တို့ မှာ ရှိနေပြီ၊ ဒီကလေးရဲ့ ...”

“ မဟုတ်ဘူး ကိုလေး... မဟုတ်ဘူး ”

ယစ်မူး ကိုလေးဆက်မပြောနိုင်အောင် ခေါင်းကိုတွင် တွင် ယမ်းပစ်၍ ...

“မူးကလေးမဆန်ပါဘူး အပြုအမူပေါ်မှာ ကြည့်ပြီး အကဲမဖြတ်လိုက်ပါနဲ့ ကိုလေးရယ်၊ မူးရဲ့ ရင်ထဲကို မြင်တတ်မယ်ဆိုရင် ထွင်းဖောက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ၊ သူ...သူ့ကြောင့် သန့်စင်ခဲ့ကြတဲ့ ဘဝ

တွေ ဘယ်လောက် ကြေမ့ပျက်စီးခဲ့ရသလဲ... မေမေမိုးဆုံးတဲ့ အထိ ဖြစ်
ခဲ့တာလည်း မူးနဲ့ ပတ်သက်ပေမယ့် သူ့ကြောင့်စခဲ့တာပဲ ကျေးဇူးရှင်
တွေကို စော်ကားသလိုပြောဆိုမိတာပါရင် မူးကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ မူးရဲ့ ဆုံးဖြ
တ်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုလေး ကောက်ချက်ချမှားသွားမှာ စိုးလို့ ရှ
င်းပြတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မူးသနားတယ်။
ကိုလေးကိုလည်း သနားပါတယ်။ အားလုံးကသူ့ကြောင့် ပဲ...”

ပြောနေရင်း မူးမျက်ရည်ဝေလာကာ ပြောမည်ပြင်လိုက်သည့်စကား
တွေကို ပြန်လည် မျှသိပ်ထားလိုက်သလိုမျိုး ကိုလေး ခေါင်းကိုလေးပင့်
စွာခါလိုက်ပြီး နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။ ယစ်မူးက နောက်မှ အသာ
လိုက်ရပ်ပြီး...

“ကိုလေးကို မူးနားလည်တယ်လို့ ပြောပြီးသားပါ။
ကိုလေးစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကြောင့် မွန်းကျပ်နေတယ်။ ပိတ်လှောင်ခံနေ
ရတယ် ဆိုတဲ့ လွတ်လပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒမျိုး ရှိနေခဲ့ရင် မူးဘက်...”

“တော်တော့မူး ညည်း ကိုကိုလေး အဲဒီအခြေအနေမျိုးထိ မျှော်လင့်ခဲ့
တဲ့ အပြုအမူမျိုး ဆက်ဆံပုံမျိုးဖြစ်ခဲ့ဘူးသလား၊ ပြောခဲ့ဘူးသလား...”

ပြောနေရင်း ကိုလေးမျက်နှာညှိုးကျသွား၏။

“ဒါပေမဲ့ ညည်းအပေါ် ကိုကိုလေး တာဝန်မကျေခဲ့ပါဘူး၊ ဒါလည်း ဒါ
ဟာ ရင်ထဲက ခံစားချက်သက်သက်ပဲ။ ဘယ်သူနဲ့ မှ မသက်ဆိုင်ဘူး ည
ည်းကို ကိုလေး ဟိုတုန်းကတည်းက ချစ်ခဲ့တာညည်းသိပါတယ်...”

သိပါတယ်ဟု မေးဆတ်ရုံလေးဖြေလိုက်မိပေမယ့်
ကော့ခနဲမဲ့ကျသွားသည့် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေမှာ ကြေကွဲရိပ်တွေစွန်း
ထင်းနေသည် ။

ယစ်မူးသိပါတယ်ဆိုသည့် အချစ်ဆိုသည့်နောက်ကွယ်မှာ ...

*